

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně **M. K.**, zastoupené Mgr. Zuzanou Bačkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Týnská 1053/21, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2016, č. j. 43 Ad 25/2014 - 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Zuzaně Bačkové **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též jen „žalovaná“) ze dne 22. 1. 2014, č. j. X, byly zamítnuty námitky žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 10. 2013, č. j. X, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) zamítla žádost žalobkyně ze dne 12. 9. 2013 o přiznání plného invalidního důchodu od 22. 12. 2005, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Příbram ze dne 12. 9. 2013 nebyla žalobkyně od 18. 10. 2005 do 31. 12. 2009 plně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ale byla pouze částečně invalidní dle § 44 odst. 1 téhož zákona, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla pouze o 40 %. Dle předmětného posudku nebyla žalobkyně od 1. 1. 2010 invalidní pro invaliditu třetího stupně dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, ale byla invalidní pro invaliditu prvního stupně, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu schopnost soustavné výdělečné činnosti žalobkyně poklesla pouze o 40 %. Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2016, č. j. 43 Ad 25/2014 - 80 (dále jen

„napadený rozsudek“), byla žaloba zamítnuta. Proti tomuto rozsudku nyní brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo [(§ 102 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost však nepodala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), ačkoliv byla v napadeném rozsudku náležitě poučena o délce lhůty k podání kasační stížnosti i o počátku jejího běhu.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do *dvou týdnů* po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Z obsahu spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka byla v době vydání napadeného rozsudku krajského soudu zastoupena Mgr. Zuzanou Bačkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Týnská 1053/21 (stěžovatelce byla ustanovena usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2016, č. j. 43 Ad 25/2014 - 70), proto byl napadený rozsudek zaslán stěžovatelce prostřednictvím této zástupkyně (§ 42 odst. 2 věta první s. ř. s.), a to elektronicky do datové schránky (§ 42 odst. 1 s. ř. s.) Z doručky na čl. 93b spisu krajského soudu vyplývá, že tento rozsudek byl do datové schránky právní zástupkyně stěžovatelky dodán v úterý 10. 5. 2016. Téhož dne se právní zástupkyně stěžovatelky do datové schránky přihlásila a tím došlo k doručení napadeného rozsudku (§ 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů). Podle § 17 odst. 6 citovaného zákona přitom platí, že doručení dokumentu podle odstavce 3 téhož ustanovení má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou. Z razítka provozovatele poštovních služeb, vyznačeného na obálce, v níž byla kasační stížnost podána (čl. 2 spisu zdejšího soudu), vyplývá, že tato byla stěžovatelkou předána k poštovní přepravě dne 26. 5. 2016.

Ze shora popsaného skutkového stavu věci je zřejmé, že dnem, kdy nastala skutečnost určující počátek lhůty pro podání kasační stížnosti (§ 40 odst. 1 s. ř. s.), bylo úterý 10. 5. 2016. Dnem následujícím počala běžet dvoutýdenní lhůta (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) pro podání kasační stížnosti. Konec této dvoutýdenní lhůty pak podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na úterý 24. 5. 2016. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti. Nejpozději tohoto dne by tedy musela být kasační stížnost podána u soudu, nebo alespoň předána k poštovní přepravě (§ 40 odst. 4 s. ř. s.). Kasační stížnost však byla stěžovatelkou podána k poštovní přepravě až dne 26. 5. 2016 a byla tedy podána opožděně. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pozdní podání kasační stížnosti jde výlučně k tíži stěžovatelky, přičemž toto pochybení nelze nikterak zhojit, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti není možné prominout. Lhůta pro podání kasační stížnosti je zákonnou procesní lhůtou s propadnými účinky, jejíž nedodržení má za následek ztrátu možnosti účinně provést tento procesní úkon.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování zohlednil i právní názor vyslovený Ústavním soudem v nálezu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 2637/08, dostupném z <http://www.nalus.cz>, podle něhož je „s ohledem na specifickou právní úpravu ve správním soudnictví (...) třeba do budoucna na Nejvyšší správní soud apelovat, aby při odmítání kasační

stížnosti pro její opožděnost byl pečlivý a obezřetný a aby posuzoval, zda účastník řízení měl v konkrétním případě reálnou možnost předvídat hrozbu odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost a podle toho již v kasační stížnosti argumentovat, resp. navrhnout důkazy.“ Tento apel Ústavního soudu směřoval především na problematiku náhradního doručování fyzickým osobám, což není nyní posuzovaný případ. Stěžovatelce byl prostřednictvím její právní zástupkyně napadený rozsudek prokazatelně doručen datovou zprávou do její datové schránky; tj. šlo o doručení, které má stejné účinky jako doručení do vlastních rukou. V napadeném rozsudku byla stěžovatelka taktéž náležitě poučena o délce a počátku běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Požadavku Ústavního soudu na maximálně obezřetný přístup při posuzování existence podmínek pro odmítnutí návrhu zdejší soud plně dostál, neboť zohlednil všechny aspekty posuzovaného případu a výše zmiňované podání stěžovatelky hodnotil v kontextu celé věci. Zde je totiž nutno upozornit na fakt, že stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem zastoupena ustanovenou advokátkou (přičemž toto zastoupení trvá i v následném řízení před Nejvyšším správním soudem – viz § 35 odst. 8 *in fine* s. ř. s.). Za situace, kdy je stěžovatelka v řízení zastoupena advokátkou, tedy osobou, u které lze důvodně presumovat znalost elementárních procesních předpisů, jde nedodržení lhůty k podání kasační stížnosti plně k její tíži; lhostejno, zda se tak stalo z důvodu nedorozumění při komunikaci mezi stěžovatelkou a její právní zástupkyní či z důvodu nesrozumitelného, nedostatečného, či dokonce nesprávného právního poradenství.

Nejvyšší správní soud tedy z uvedených důvodů kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou.

Pro úplnost je vhodné dodat, že zdejší soud nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, vznesené současně s podáním kasační stížnosti. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelka je ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 *in fine* s. ř. s. stále zastoupena advokátkou Mgr. Zuzanou Bačkovou a její žádost je tak zcela bezpředmětná.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Odměnu ustanovené právní zástupkyni stěžovatelky Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť v řízení o kasační stížnosti neučinila žádný úkon právní služby, za který by jí náležela odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2016

Mgr. Radovan Havelec

3 Ads 117/2016

předseda senátu